Ой розкажи-но, Яри, и, и, но
(це ніби сповідь моя), —
яка полюбе дівчи, и, и, на
такого кретина, як я?
І. Малкович

З пафосом людинолюба, і з міною ідіота,
Я віднесу тобі вірші, відстукані мною на друкні,
До тебе тектиме, люба, моїх почуттів блювота,
До тебе летітимуть люто мої епітети-трутні.

А на Різдво я буду в твоїй кімнаті ялинкою,
А тінь моя змерзла буде шататися попід вікнами,
А ти далека й чарівна сміятися будеш лунко,
Вливаючи в глечик шлунку дешеві совіцькі вина.

А потім в сусідній кімнаті із кимсь невідомим і п'яним
Ти будеш ділити каву — це пішло, проте романтично.
Я вийду надвір, а за мною моя тінь буде бігти по п'ятах,
Я буду всіх крити матом — невиховано й нестилістично.

Бруківки холодна нитка вести МЕМЕ не крізь квартали,
Я здалеку вчую гомін червоних блискучих вагонів.
Я ляжу на мокрі шпали, віддавши себе на поталу
Залізному пресу трамвая, сказавши нарешті: "годі".

І прошу не забувати, що я — різдвяна ялинка,
Тож мною розтоплять буржуйку після шаленої втечі.
А під трамваї краще падати там, де зупинка,
Бо мертве кохання завжди — для когось зігрітий вечір.

***

Я — ще один закучерявлений лірик
Я хочу щоб ти приходила до мене вві сні
Я заплющую очі але мені сниться лише
прокопчена ковбаса і дешеве вонюче пиво
тоді я згадую тебе і молюся на тебе
але перед очима знову постають
твої старі рвані мешти і твої досить-таки сильно
вигнуті ноги
і я врешті не витримую мук творчості
і йду до сортира
щоб знайти там хоча б який-небудь недопалок
бо хочеться палити
бо не спиться
бо я останній
український закучерявлений лірик

***

Моя поезія
не сприяє подальшому поступу літератури
Моя поезія
бездарна і реґресивна
Моя поезія
безлика і епіґонська
Моя поезія
то і не поезія зовсім
адже
Я не кохаю вітчизну всіма фібрами душі
Я не люблю солов'їний спів над ставками
Я терпіти не можу віршів Шевченка
Я атеїст і всяку церкву обходжу третьою дорогою
і взагалі (див. спочатку)